

KOPPÁNYI SZABOLCS

A hatékony jogorvoslat terjedelme, lehetőségei és korlátai az elektronikus hírközlésben, különös tekintettel a piac szabályozásával kapcsolatos eljárásokra¹ (1. rész)

1. Problémaazonosítás

Az elektronikus hírközlés területén hozott határozatok hatékony felülvizsgálatának a kérdése az elektronikus hírközlés szabályozásának Omegáját jelenti, mivel a vitatott esetekben a jogvita olyan horderejű döntésben manifesztálódik, melynek hatása bizonyos esetekben túlmutat a más szektorokban illetve a közigazgatási bírásokban megszokott mértéken, és esetenként maradandóan meghatározza az adott piac szerkezetét. Az elektronikus hírközlési szektorban folytatott hatósági tevékenység csak részben azonos a közigazgatásban megszokott jogalkalmazói szerepkörrel. A kivételek legfontosabbikát pedig épp a jelen tanulmány vizsgálati kiindulópontját képező piacsabályozási tevékenység jelenti. A piacsabályozás esetén a hatósági döntést – amely mechanizmusát tekintve alapvetően egy absztrakt jogszabályi norma alkalmazását jelenti konkrét tényekre és körülményekre – felváltja a szabályozó ható-

A jogorvoslat alapvető funkciója a JPE szabályozás szempontjából nem változik más területekhez képest: egyszerűen megfogalmazva, a jogorvoslatnak biztosítania kell a szabályozó hatóság hibás vagy okszerűtlen döntései tényleges korrekciójának a lehetőségét; ennek azonban a speciális hatósági feladat által diktált eltérő mélységben, eszközökkel, és időhatárok között kell történnie.

ság piacsabályozása, amelyben egy adott piacra vonatkozóan indul meg az eljárás, ami számos, egymáshoz kapcsolódó közbenső döntés láncolataként, versenyteremtő, „paranormatív” jelleggel, absztrakt versenyelemzés alapján, szabályozatlan diszkréciós hatáskörben valósul meg.²

A jogorvoslat szempontjából ez az eltérés ugyanakkor épp azért jelentős hatása, mivel ezek az atipikus eljárások szétfeszítik a jelenlegi jogorvoslati rendszer kereteit, mégpedig úgy, hogy közben ez a jogorvoslati rendszer a funkcióit és eszköztárát tekintve nem változik. A hagyományos, kontinentális típusú közigazgatási bírások, melyet a hagyományos hatósági jogalkalmazói tevékenység másik hatalmi ághoz tartozó törvényességi kontrolljaként alakítottak ki, nem tud mit kezdeni a proaktív, ágazatpolitikai célokat, jövőbemutató feltételezéseket tartalmazó, ugyanakkor normatív jellegű szabályozó hatósági hatáskörök felülvizsgálatával, mivel azok a közigazgatási bírások olyan alapvető kérdéseit feszegetik, mint például az érdemi felülvizsgálat viszonya a jogszabálysértésen alapuló felülvizsgálathoz, a jogkérdéseken kívül szakkérdésekben való döntés, az ügyfél helyzetének alakulása, normativitást is igénylő kérdésekben való döntés, a közigazgatási bírások kontrollszerepének

megváltozása stb. E kérdéseknek az elemzése rendkívül messzire vezet; jelen esetben azonban – terjedelmi okok miatt – annak csak a jelentős piaci erő szabályozásával kapcsolatos szűkebb összefüggéseit tudjuk megvizsgálni.

A jogorvoslat alapvető funkciója a JPE szabályozás szempontjából nem változik más területekhez képest: egyszerűen megfogalmazva, a jogorvoslatnak biztosítania kell a szabályozó hatóság hibás vagy okszerűtlen döntései tényleges korrekciójának a lehetőségét. Ennek azonban a speciális hatósági feladat által diktált eltérő mélységben, eszközökkel, és időhatárok között kell történnie. A következőkben ezeket az eltérő vonásokat vizsgáljuk.

Ennek megfelelően a jogorvoslatnak kétirányú kihívás erőterében kell mozognia: egyrészt biztosítani kell, hogy a sektorspecifikus szabályozás jogszabályi háttere alkalmas teret adjon hatékony felülvizsgálat lefolytatására, másrészt pedig a jogvitákat eldöntő fórumnak is képesnek kell lennie a jogesetek súlyának megfelelő szakmai megalapozottságú döntések meghozatalára, beleértve az ahhoz szükséges szakértelem meglétét. A felülvizsgálat tekintetében rendkívül fontos az időbeliség, mivel az eljárás elhúzódása ebben a szektorban sokszor magának az igazságszolgáltatásnak a lehetőségét vonja kétségbe (talál az angol kifejezéssel élve „*justice delayed can be justice lost*”³). Tekintettel a hálózatos iparágakban tipikus hosszú távú befektetésekre, alapvető érdek fűződik a jogi szabályozás koherenciájának a biztosításá-

A szerző az MTA Jogtudományi Intézet tudományos munkatársa, a Jogtudományi Intézet Infokommunikációs Jogi Centrumának (IJC) vezető kutatója.

hoz, ami hozzájárul a jogbiztonság elvének az érvényesüléséhez.

A 2002-es közösségi elektronikus hírközlési keretszabályozás kiemelt kérdésként, a jogalkalmazás hatékonyságának illetve ellenőrizhetőségének, továbbá a keretirányelv 8. cikkében foglalt alapelvek érvényesülésének biztosítékaként kezeli a jogorvoslati jogot. Ennek érdekében a korábbi közösségi szabályozáshoz képest a közösségi jogalkotó kötelezővé tette a hatékony jogorvoslat biztosítását, továbbá lényeges mértékben pontosította és kiterjesztette a korábbi szabályozást. Az új szabályozás lényegében teljes mértékben harmonizálja a jogorvoslati kérdéskörét, és a tagállamoknak eltérést csak a jogorvoslati jog kiteljesítése irányában enged. Ez a megközelítés – melynek az elemeit a következőkben részletesen elemzem – konkrétan meghatározza a tagállamok mozgásterét, másfelől azonban olyan jogterületeket illetve alapkérdéseket is érint, melyek az adott tagállam jogi alapintézményeinek a módosítását is igényelhetik. Ezek a harmonizációs célok túlmutatnak a hagyományos ágazati harmonizáción, és olyan – másodlagos – területeket is érintenek (például a perjog), melyek módosítása kihat más ágazatokra is. Ezen „másodlagos” harmonizációs célok érvényesítése értelemszerűen sokkal nehezebb, mint az elsődleges céloké, végrehajtásuk nemegyszer alkotmányossági problémákat is felvet (pl. a normativitás kapcsán), valamint felveti a közösségi jog megfelelésének a kérdését is, az elérni kívánt célok vonatkozásában. A megfelelő szintű harmonizáltság hiánya azonban – függetlenül attól, hogy az elsődleges vagy másodlagos harmonizáció hiányában következett be – megalapozza a tagállam felelősségét a közösségi jog szerint.

A szabályozás árnyoldala ugyanakkor, hogy holott a korábbi szabályozáshoz képest konkrétan körülírhatóvá váltak a jogorvoslatot érintő főbb közösségi jogi követelmények, a tagállami átültetéssel (illetve inkább annak hiányával vagy eltéréseivel) kapcsolatos tapasztalatok azonban 2003 óta arra utalnak, hogy a szabályozás még mindig nem eléggé konkrét és célzott ahhoz, hogy kikényszerítse az átfogó nemzeti jogorvoslati rendszerek megváltoztatását, és az egységes joggyakorlat megteremtését.

Ezek után természetesen felmerül a kérdés, hogy ha számos más EU tagországban nincs megoldva ez a probléma, akkor nálunk miért sietős. Ennek legfőbb oka, hogy a jelen állapotban egy olyan területen, melynek a gazdasági jelentősége nemzetgazdasági szinten is számottevő, ugyanakkor a társadalmi kihatása is jelentős, egy hatóság határozatá-

val szemben nem garantálható a közösségi jog által megkövetelt hatékony jogorvoslati út igénybevétele. A probléma ugyanakkor túlmutat az elektronikus hírközlésen, mivel más, jelenleg liberalizáció előtt vagy közben álló hálózatos iparágak, így a villamos energia, a gáz, a vasút esetében is felmerül, mivel ezeken a területeken jellegét tekintve ugyanolyan vagy nagyon hasonló piacsabályozási modellek kerülnek bevezetésre a következő években. Ezeken a területeken a közösségi jog harmonizáltsága alacsonyabb mint az elektronikus hírközlésben, ezért a várható implementációs jogalkotás valószínűsíthetően szintén nem tud mit kezdeni majd a jogorvoslat kérdésével, mivel az, komplexitása és magas politikai költsége miatt kívül esik az implementációs jogalkotás hatókörén.⁴ Az előbbieket alapján célszerű meghatározni a jelen vizsgálat irányát és elérni kívánt eredményeit:

Az alapkérdés: Alkalmas-e az elektronikus hírközlési határozatok magyar bírói felülvizsgálatának a rendszere egyrészt a közösségi jogi követelmények érvényesítésére, másrészt pedig az NHH határozatainak hatékony felülvizsgálatára, különös tekintettel a piacsabályozási jellegű határozatokra?

Ahhoz, hogy erre a kérdésre választ adhasunk, több közbenső kérdést kell megválaszolnunk. Választ kell találnunk arra, hogy: mi a jogorvoslat módja, tartalma, terjedelme a közösségi jog szerint; mire terjed ki a Nemzeti Hírközlési Hatóság (a továbbiakban „NHH”) határozatainak bírói felülvizsgálata Magyarországon; van-e harmonizációs hiány, és ha igen; melyek e hiány jogkövetkezményei magyar és közösségi jogi szempontból.

Az alkalmazott vizsgálati módszer tekintetében a közösségi jogi rendelkezések elemzéséből kiindulva, jogharmonizációs parancsok szerint haladva vizsgálom a tagállami implementációt.

Tekintettel arra, hogy a keretirányelv 7. cikke szerinti konszolidációs eljárás sem a közösségi jog, sem pedig a Bizottság saját értelmezése szerint nem tekinthető jogorvoslati eljárásnak, ezért a jelen tanulmányban ezzel a kérdéskörrel nem foglalkozom. Fel szeretném hívni ugyanakkor arra a figyelmet, hogy a konszolidációs eljárás, hatását tekintve befolyásolja mind a nemzeti szabályozó hatóságok, mind pedig a jogorvoslati szervek határozatait, ezért annak a nemzeti és közösségi jogorvoslati szabályokkal együttesen történő vizsgálata egy átfogó vizsgálat keretében nem kerülhető meg.

Az elemzés során reflektálok a tanulmány témakörét érintő, az Infokommunikáció és Jog korábbi két számában, KOVÁCS ANDRÁS és

TÓTH ANDRÁS tollából megjelent tanulmányok vonatkozó megállapításaira is.

2. A nemzeti szabályozó hatóság határozataival szembeni jogorvoslatra vonatkozó közösségi és magyar jogi rendelkezések áttekintése

Az elektronikus hírközlésben alkalmazandó jogorvoslattal kapcsolatos közösségi jogforrások három csoportba sorolhatók. Az első csoportba a Római Szerződés (a továbbiakban „EKSZ”) vonatkozó 10, 234, 249. cikkei tartoznak, melyek értelemszerűen a közösségi jogvédelmet szolgálják. Ezek elemzését külön nem, hanem az egyes felmerülő kérdésekhez kapcsolódóan végzem el, mivel jelentőségük a konkrét jogorvoslati kérdésekhez fűződő, értelmező jellegükben rejlik.

A második csoportba a tagállamok felé átültetési kötelezettséget keletkeztető irányelvek tartoznak, mégpedig a Parlament és a Tanács 2002. március 7-i 2002/21/EK irányelve az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról⁵ (a továbbiakban „keretirányelv”), továbbá a Bizottságnak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások piacain belüli versenyről⁶ (a továbbiakban „teljes verseny irányelv”) szóló 2002. szeptember 16-i 2002/77/EK irányelvnek 2. cikk (5) bekezdése. A Keretirányelv egyaránt szabályozza a nemzeti szabályozó hatóság (a továbbiakban „NSZH”) határozataival szembeni jogorvoslat,⁷ valamint a vállalkozások egymás közti jogvitáinak⁸ kereteit. Az irányelvi rendelkezések kikényszerítése vegyes szerkezetű, és egyaránt tartozhat a közösségi jogba, illetve az átültető nemzeti jog hatókörébe. Mivel a jelen tanulmányban a fő célja a piacsabályozási tevékenységgel kapcsolatos jogorvoslat vizsgálata, ezért a továbbiakban az e tevékenységet végző szabályozó hatóság határozataival kapcsolatos jogorvoslat jellemzőit vizsgálom, és nem térek ki részletesen a többi jogorvoslati kategóriára.

A harmadik csoportba az Európai Bíróságok esetjoga által levezetett elvek tartoznak, melyekhez a nemzeti jogalkalmazók és a jogorvoslati szervek kötvé vannak. E csoport részét képezik a közösségi jog általános elvei is, melyeket a tagállamoknak az irányelvek átültetésénél és alkalmazásánál egyaránt figyelembe kell venniük.

A magyar jogban az elektronikus hírközléssel kapcsolatos jogorvoslati eljárás speciális jogforrása az elektronikus hírközlésről szóló

2003. évi C. tv. (a továbbiakban „Eht.”), míg általános jogforrások a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. Törvény (a továbbiakban „Ket.”), valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.). Az Eht-ban az NHH határozatával szembeni jogorvoslat két fő típusát különböztethetjük meg. Elsőként kell említeni az NHH Hivatala által hozott első fokú határozatokkal szemben rendelkezésre álló jogorvoslati formát, a közigazgatási jogorvoslatot megvalósító belső, az NHH Tanács elnökehez intézett fellebbezés lehetőségét.⁹ A másik csoportot a hatósági határozatok bírósági felülvizsgálata képezi, melyben eljárási szempontból különbséget tehetünk (1) a Hivatal által első fokon hozott és a Tanács elnöke által másodfokon elbírált,¹⁰ ezen túlmenően a (2) Hivatal által első fokon hozott olyan határozatok között, melyek esetében az Eht. kizárja a fellebbezés lehetőségét,¹¹ és megnyitja a bírósági felülvizsgálatot, továbbá (3)

Az alapkérdés: Alkalmos-e az elektronikus hírközlési határozatok magyar bírói felülvizsgálatának a rendszere egyrészt a közösségi jogi követelmények érvényesítésére, másrészt pedig az NHH határozatainak hatékony felülvizsgálatára, különös tekintettel a piacsabályozási jellegű határozatokra?

a Tanács által első fokon hozott határozatok bírósági felülvizsgálata¹² között. Mivel a jelen tanulmány szempontjából releváns piacsabályozással kapcsolatos eljárásokat az NHH Tanácsa folytatja le, ezért a továbbiakban elsősorban a fenti 3) pontban szereplő Tanács határozatának bírósági felülvizsgálatát elemzem, és csak a szükséges mértékben vizsgálom a kapcsolódó egyéb eljárásokat. A Ket. alkalmazhatóságát az eljárási kódex primátusának az elve szabja meg. Eszerint az általános szabályoktól a különös eljárási szabályozás – így az Eht. is – csak akkor térhet el, ha azt a Ket. kifejezetten megengedi. A Ket. alkalmazhatóságát az eljárási kódex primátusának az elve szabja meg. Eszerint az általános szabályoktól a különös eljárási szabályozás – így az Eht. is – csak akkor térhet el, ha azt a Ket. kifejezetten megengedi. Ennek megfelelően az Eht. és a Ket. viszonyában általánosságban háromféle konstelláció képzelhető el:¹³ a) olyan eljárási szabályok, melyeket a Ket. nem tartalmaz, de az Eht. igen – ebben az esetben primátust élvező általános szabály hiányában az Eht. rendelkezései az irányadóak; b) a Ket. konkrét szubsidiárius (speciális szabály általi eltérést megengedő) rendelkezései; c) a Ket. hatálya alól való kivételt konkrét ügycsoportokra nézve rögzítő Ket. 13. § (2) bekezdés. A jelen tanulmány témakörét tekintve számunkra az utolsó, a c) esetkör elemzése szükséges, mivel a kivétel magában

foglalja a piacsabályozással kapcsolatos ügyek szabályait is.

A Ket. 13. § (2) bekezdése szerint a piac felügyeleti és a piac szabályozásával kapcsolatos eljárásokban a Ket. rendelkezései csak akkor alkalmazhatók, ha az ügyfajta vonatkozó törvény eltérő szabályokat nem állapít meg. A piacfelügyeleti eljárást az Eht. külön címben szabályozta, így a kivétel köre könnyen meghatározható.¹⁴ A piacfelügyeleti eljárás megfelel a közigazgatási jogban használt hatósági felügyelet kategóriájának.¹⁵ A piacsabályozás esetében más a helyzet. A rendelkezés célja, hogy a piacsabályozást igénylő iparágakban felmerülő, az általános közigazgatási ügyektől lényegesen különböző

eljárásokban alkalmazható legyen az adott szabályozási célt tükröző speciális eljárásrend. Ez a különbség döntően olyan eljárásokban merül fel, ahol a szabályozói beavatkozást – azaz valamely kötelezettség vagy kötelezettségek előírását – részletes, közgazdasági irányultságú piacmeghatározás és piacelemzés

előzi meg, melynek eredményeként kerül sor jövőbemutató piacsabályozói jellegű kötelezettségek előírására. A Ket-ben foglalt kivétel éppen azért határozza meg tárgy szerint, és nem szabályozandó ágazat szerint az eljárási utalást, mivel az elektronikus hírközlésen kívül a liberalizáció és a közösségi harmonizáció előrehaladtával más hálózatos területeken, így az energetika, vasút területén is felmerülhetnek ilyen speciális eljárások. Anélkül, hogy részletesen belemennénk a piacsabályozási eljárások definiálásába,¹⁶ kijelenthetjük, hogy – ellentétben a Kommentár 117. oldalán megfogalmazottakkal – a fenti értelemben az NHH Tanács teljes ülésének feladatai közül csak az alábbiak minősülnek piacsabályozási eljárásnak:¹⁷

- az érintett piacok meghatározása, a piacelemzés, a JPE szolgáltatók azonosítása, azokra kötelezettségek kirovása;
- a hálózati szolgáltatásokkal összefüggésben kialakult árpréssel kapcsolatos ügyek;
- a jelentős piaci erővel nem rendelkező szolgáltatók számára kötelezettségek megállapítása.

Összegzésképpen tehát megállapítható, hogy a JPE-vel kapcsolatos határozatok esetén az Eht. illetve a felhatalmazásával hozott egyéb jogszabály tetszőlegesen eltérhet a Ket. szabályaitól.

A Pp. szabályainak alkalmazási kereteit az Eht. 46. § (4) bekezdése rögzíti, amely kimondja a Pp. XX. Fejezetének az alkalmazási köte-

lezettségét a Tanács határozata ellen indított közigazgatási perekre, azonban az Eht-ban foglalt eltérésekkel.¹⁸ A Pp. alkalmazása tehát szintén szubsidiárius az Eht-hoz képest.

A Tanács piacsabályozási határozataival kapcsolatos közigazgatási per eljárási kereteit tehát elsősorban az Eht., az általa nem szabályozott esetekben pedig a Ket. és a Pp. határozzák meg.

Az NHH határozatainak bírósági felülvizsgálatára kizárólagos illetékességgel rendelkezik a Fővárosi Bíróság, ahol a gyakorlat szerint egyesbíróként eljáró bíró versenyhatósági ügyekben is eljár.¹⁹

3. A jogorvoslat elemei

A jogorvoslattal kapcsolatos részletes elemzést célszerű az irányelvekkel nyitni, tekintettel arra, hogy az irányelvi valamint az azt átültető tagállami jogalkotás keletkezeti a legkonkrétabb és témánk szempontjából legközvetlenebb jogi kötelezettségeket.

A nemzeti szabályozó hatóságok határozataival kapcsolatos jogorvoslat szempontjából az elektronikus hírközlés területén az irányadó rendelkezéseket a keretirányelv 4. cikke tartalmazza. A jobb áttekinthetőség kedvéért célszerű magát a rendelkezést is bemutatni.

„4. cikk

Jogorvoslati jog

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy nemzeti szinten olyan hatékony mechanizmusok létezzenek, amelyek keretében a nemzeti szabályozó hatóság határozata által érintett minden felhasználó, illetve elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás a határozat ellen a felektől független jogorvoslati szervnél jogorvoslattal élhet. E szervnek, amely lehet bíróság, rendelkeznie kell a feladatai elvégzését lehetővé tevő megfelelő szakértelemmel. A tagállamok gondoskodnak az ügyek érdemi elbírálásáról, és arról, hogy hatékony jogorvoslati mechanizmus álljon rendelkezésre. Az ilyen jogorvoslat elbírálásáig a nemzeti szabályozó hatóság határozata hatályban marad, kivéve ha a jogorvoslati szerv másként határoz.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett jogorvoslati szerv nem igazságszolgáltató jellegű szerv, határozatait mindig írásbeli indoklással kell ellátnia. Továbbá ilyen esetben határozatát a Szerződés 234. cikke szerinti bíróság felülvizsgálhatja.”

A jogszabályhely értelmezését segíti a keretirányelv 12. bevezető bekezdése. A bevezető bekezdések funkciója a konkrét normatív rendelkezés árnyalása, pontosítása. A bevezető rendelkezések az irányelv részét képezik, jogorvoslati eljárásban a rendelkező

résszel együttesen veszik figyelembe, mint a normatív rendelkezés megértését segítő közösségi útmutatást.²⁰

„A nemzeti szabályozó hatóság határozata által érintett valamennyi fél számára biztosítani kell a jogot arra, hogy az érintett felektől független szervezethez forduljon jogorvoslatért.

Ez a szervezet lehet bíróság. Ezen túlmenően biztosítani kell, hogy minden olyan vállalkozás, amely úgy véli, hogy létesítménytelepítési jog megadása iránti kérelmét nem az ebben az irányelvben meghatározott alapelvekkel összhangban kezelték, jogosult legyen az ilyen határozatok ellen jogorvoslattal élni.

Ez a jogorvoslati eljárás nem sérti a nemzeti igazságszolgáltatási rendszereken belüli hatastáskörmegosztást és a jogi, illetve természetes személyek nemzeti jog szerinti jogait.”

Vegyük sorra és értelmezzük a fenti rendelkezések kulcselemeit, melyek anyagi jogi, illetve eljárásjogi körülményekre tagolhatók.

Jegyzetek

- ¹ A jelen tanulmány részét képezi az Infokommunikációs Jogi Centrum keretében folyó, az EU tagállami modelljeinek a vizsgálatára is kiterjedő, az elektronikus hírközlésben alkalmazott jogorvoslat vizsgálatáról szóló nagyobb kutatási projektnek, melynek eredményei 2007 elején lesznek elérhetőek. A projektről részletesebb információ a www.ijc.hu weboldalon található.
- ² A szabályozó hatósági jogkör valamint eljárás elemzése nem tárgya a jelen tanulmánynak, arról bővebb elemzések az Infokommunikációs Jogi Centrum vonatkozó kutatási projektjének 2006-os kutatási eredményeiben található (www.ijc.hu).
- ³ Szabad fordításban: az elhalasztott igazság bukott igazság lehet.
- ⁴ Az implementációs jogalkotás jellemzően az implementálandó Uniói Jogi Aktusra koncentrál, annak a minél kompaktabb átültetésére törekszik, és lehetőség szerint kerüli a széles körű egyeztetéssel járó, magasabb szintű szakmai illetve politikai kompromisszumokat igénylő fontosabb, általános jogszabályok módosítását. Ebből adódóan számos olyan félmegoldás születik a magyar jogalkotás során, amely látszólag megteremt a harmonizációt a közösségi joggal, azonban az így megalkotott koncepció a tényleges működésre nem vagy csak korlátozottan alkalmas. Az implementáció megtörténtén kívül annak hatékonyságát ugyanakkor a Bizottság – megfelelő erőforrások hiányában – nem vagy csak elvétve vizsgálja, feltételezve azt, hogy az ilyen típusú munkát a tagállamuk megfelelően elvégzik, mivel érdekükben áll. Ebből adódik, hogy a jogszabály-előkészítést végző szakértő jobban tartanak a harmonizáció hiányában történő felelősségre vonástól, mint az elkészült jogszabálytervezet hatékonyságának a mérésétől.
- ⁵ HL L 108, 2002. április 24., 33.
- ⁶ HL L 249, 2002. szeptember 17., 21.
- ⁷ A Keretirányelv 4. cikke valamint 12. bevezető bekezdése.
- ⁸ A Keretirányelv 20. illetve 21. cikkei.
- ⁹ Eht. 37. § (1) bekezdés.
- ¹⁰ Eht. 37. § (1) bekezdés.
- ¹¹ Az Eht. 37. § (1) bekezdése szerint ilyenek a 30. § (5) bekezdése és a 152. § (1) bekezdése szerint hozott eljárási határozatok.
- ¹² Eht. 46. § (1) bekezdés.
- ¹³ Az elektronikus hírközlésről szóló törvény magyarázata Szerk. Aranyosné-Bánkúti-Misák-Spakievics, Complex, Budapest, 2005. p 114. A továbbiakban „Kommentár”.
- ¹⁴ Eht. 67-68. §.
- ¹⁵ Kommentár, p. 312.
- ¹⁶ Sajnos a Ket-ben elhelyezett kivétel úgy került bele a törvényszövegbe, hogy a vonatkozó szektorspecifikus szabályozás nem készült el a megfelelő dogmatikai rendszerben, ezért némely esetben konfúznak tűnhet.
- ¹⁷ Ennek az elhatárolásnak a magyar jogi alapjai kétségtelenül nincsenek lefektetve még, ami komoly jogalkotási inkonzisztenciát jelent. Ugyanakkor a történeti értelmezés alapján egyértelművé válik, hogy a jogalkotó a fenti értelemben használta a piacsabályozás fogalmát.
- ¹⁸ Az eltérésekről részletesen az egyes résztémakörök elemzésekor szólok.
- ¹⁹ A Pp. 324. § (4) bekezdése ugyan biztosítja a három hivatásos bíróból álló tanács eljárásának lehetőségét, ha az ügy rendkívüli bonyolultsága indokolja, és az elsőfokú bíróság úgy dönt, azonban ez a gyakorlatban az Eht-val kapcsolatos ügyekben eddig még nem érvényesült (Hkt. alapján volt példa ilyen eljárásra).
- ²⁰ Erről bővebben lásd EKSZ.